

единъ кжсъ, но за месото останж залѣпенъ и единъ живъ вжгленъ. Тя занесе месото въ гнѣздото си, а случайно тогава духаше вѣтъръ. Гнѣздото се запали и орленцата испадяхъ на земята полуиспечени. Лѣсицата едвамъ ги дочака. Какъ сърдито и лакомо тя имъ прѣгризе главичкитѣ и какъ бързо имъ измжкнж сърдцата още живи и ги погълнж — това всѣки може да си прѣдстави.

Така се завърши приятелството на орлицата и лѣсицата.

Помогни, за да се не каешъ.

е бѣше отдавна, когато въ града, въ единъ влаженъ и студенъ зимникъ, лежеше на голъ сламеникъ една тежко болна, испаднжла жена. До нея седѣше 9 годишно момченце, навело глава и плачеше.

— Не плачи, Стефчо, най-послѣ Богъ ще се смили надъ насъ и мене ще ми стане по добрѣ, — каза съ треперящъ нисѣкъ гласъ болната жена, като гладѣше съ своята блѣдна ржка синѣтъ си. — „Азъ ей сега на съне видѣхъ, какъ една добра госпожа, като видѣ твойтѣ сълзи, смили се за тебе, — продължаваше тя, като си поотпочиваше на всѣка дума. Иди Стефчо въ църква, сега е празникъ, има много хора, помоли се хубаво и послѣ попроси . . . проси за лѣкарство. . . .

Страшната кашлица не ѝ даде да доискаже, но Стефчо разбра нейната мисълъ.